

Deftige Dames van Gegoede Huize

Acht jaar geleden verliet Eveline Belderbos (45) het drukke Rotterdam. Samen met haar twee kinderen ging ze in de Ardennen wonen. Met haar Limburgse partner Sjef Wanders (49) richtte ze BLIM.BE makelaars op. Uniek in zijn soort: een Waals vastgoedkantoor van Nederlandse origine.

Beroepshalve komt Eveline bij veel kopers en verkopers over de vloer. Ze weet dus wat er zoal speelt in Frans-talig België. De hilarische, grappige, maar soms ook droevige verhalen verwoordt Eveline in deze column.

Ze zijn moeilijk van *serius* te onderscheiden en elke makelaar is er allergisch voor: veertig plus dames die het huishouden overlaten aan een interieurverzorgster om zelf hun tijd te besteden aan het geven van decoratieadvies ter aankleding van stijlvolle optrekjes. Vaak zijn dat woningen van connecties van hun mannen, die zonder uitzondering werkzaam zijn in de *standing* beroepsgroepen.

Gewiekst weten ze afspraken voor bezichtigingen te maken, en ze doen zich voor als 'serieus geïnteresseerd'. De leukste krenten uit de pap willen ze van binnen zien. Niet om te kopen, maar gewoon om wat ideetjes op te doen.

Er was weer zo'n koppel dames door de mazen van het net van onze secretaresse geglipt. In mijn agenda las ik dat het ging om een aankoopopdracht voor een kasteeltje in de buurt van Houffalize dat een collega-kantoor in de verkoop had. Een groot object, dus wel zo efficiënt om die afspraak samen met Sjef te doen.

Toen we aankwamen op de parking voor

parket, voor de voeten van de dames, die van schrik een sprongetje naar achteren hadden gemaakt. Het stof van de meegevallen stukken stuwwerk had de *Bally*-schoenen van de dames witgekleurd.

Ik beet op mijn onderlip om een uitproesten van lachen te onderdrukken. Sjef hield het niet meer en redde zich door te zeggen dat hij alvast de rest van de onderhoudstoestand van de verdiepingen zou inspecteren, en verliet de kamer.

Om dit *Faulty Towers*-tafereel wat te verdoezelen, trok de makelaar de aandacht door te wijzen op een van de eikenhouten muurkasten. Hij wist namelijk dat daar een prachtig *Villeroy & Boch*-servies in prijkte en dacht daarmee de gunst van de dames terug te winnen. Trots opende hij de kast. Een dik massief eiken legplank liet aan één kant los. In opperste paniek doken de armen van de makelaar in de kast om nog wat serviesstukken te redden. De rest viel met veel kabaal aan scherven. Door de iets te bruine teint zag ik de wangetjes van de dames groen en geel kleuren, maar verder gaven ze geen krimp.

ging, zei de dufste van de twee, weliswaar met een aardappel in de keel, maar verrassend genoeg op redelijke onderdanige toon: 'Nee, mevrouw, we wilden eigenlijk alleen maar wat ideetjes opdoen. Ziet u, mijn man werkt voor een grote oliemaatschappij en in onze kringen wordt veel aandacht aan de stoffering en de decoratie van *properties* besteed. Wij waren benieuwd naar de inrichting van dit kasteel, meer niet eigenlijk. Wij excuseren ons voor de tijd die wij onder vals voorwendsel van u in beslag hebben genomen. Uw kosten zullen wij uiteraard vergoeden'. Vele excuses verder besloot ze: 'Tja, de Ardennen, dat is eigenlijk niets voor *OSM*'.

Ik keek haar vragend aan, waarop ze toelichtte: 'Ons soort mensen, u weet wel'. In deze hilarische toestand kon ik me er niet druk om maken. De slapstick op zich had de dames voldoende op hun nummer gezet.

Sjef had zichzelf uit zijn benarde situatie bevrijd, zij het met een verwilderd kapsel, een kapotte broekspijp en pijn aan zijn en-

Delen van de ornamenten dwarrelden van het plafond op het parket

het kasteel werden we opgewacht door de makelaar van de eigenaar, van veraf herkenbaar aan de map onder zijn arm. Even later reed een dikke bolide het terrein op. Twee dames van middelbare leeftijd stapten uit. Gehuld in een zware parfumwalm, getooid met Hermès-sjaals, gepoederd en een net iets te bruine teint. Kortom: niet het prototype kopers dat zich thuis zou voelen in de ruige natuur van de Ardennen.

Maar goed, we waren nu toch ter plaatse, en we lieten het tweetal niets merken van onze opkomende allergie.

De verkopend makelaar ging voor en liet zich door ons volgen tot in de jachtkamer. Toen hij de deur van het vertrek achter zich sloot, viel prompt een heel herten-gewei van de muur af. Na de klap lag de jachttrofee aan diggelen op het visgraat-

Net toen we ons wilden omdraaien om de jachtkamer te verlaten, zagen we de kroonluchter hevig schudden. We hoorden een hoop gestommel, komend vanuit de ruimte boven de jachtkamer. Gespannen keken we naar het plafond. Delen van de ornamenten dwarrelden van het plafond op het parket. De kroonluchter raakte los en bungelde aan versleten elektriciteitsdraden.

Sjef slaakte een hulproep van boven, maar tevergeefs. Een meter naast de kroonluchter stak, tussen riet en stuuk, het onderbeen van Sjef dwars door het plafond.

Ik kon me niet langer inhouden en schoot vreselijk in de lach. Toen ik de dames vroeg of ze nog altijd serieus geïnteresseerd waren en wat hun eigenlijke doel was, kwam de aap uit de mouw. Zich schamend voor de uitleg die komen

kel. We bedankten de makelaar voor deze eneroverende, zeer verkorte rondleiding. De arme man, hij stond compleet voor schut met zijn mooie kasteel dat van ellende aan elkaar hing. Gelukkig verstond hij geen Nederlands en wist hij niets van de echte intentie van de dames. Dat lieten we maar zo.

We leidden de dames al proestend, doch discreet naar de uitgang. Het kasteel was nog niet uit ons vizier toen we zo in lachen uitbarstten, dat we de auto ervoor aan de kant moesten zetten.

De week na het voorval kwam de makelaar van de kasteel eigenaar bij ons op kantoor. Hij had bloemen bij zich en de zonnebril van Sjef die tijdens de reparatiewerkzaamheden van de vloer op de eerste etage was gevonden.